

La confessió sacramental, un camí de llibertat i d'amor a Déu

Aquells que, en la seva joventut, s'apropaven a l'Opus Dei i al seu fundador, notaven aquell impuls suau i decidit per enamorar-se del Senyor. Que senzill i atractiu resulta acudir amb freqüència a aquestes oportunitats, especialment el sagrament de la confessió, on ens deixem «assolir per Crist» (Benet XVI).

04/01/2026

La confessió és un tresor infinit — tots els sacraments ho són— per als cristians de tots els temps. *Allà* ens trobem amb la misericòrdia sense límits del Senyor. *Allà* tornem a ser nosaltres mateixos i ens posem de nou en mans de Déu, confiats, amb una alegria infrangible. La confessió sacramental és camí de llibertat i d'amor al Senyor.

Als centres de l'Opus Dei, els sacerdots es dediquen, entre altres tasques, a administrar aquest sacrament i, en aquest context, també a facilitar un acompanyament espiritual que ajudi cada persona a acostar-se al Senyor^[1].

El sacrament de la confessió i la vida cristiana

Necessitem la gràcia que el Senyor ens concedeix a través dels sagraments. La *novetat* en la nostra existència ve per aquesta participació en la vida divina.

Sant Josepmaria estimava apassionadament aquests «vestigis»^[2] de Crist i animava, a cada persona que tractava, a freqüentar amb devoció els sagraments per viure vida cristiana. Invitava, inspirant-se en la paràbola del fill pròdig, a «tornar a la casa del Pare, mitjançant aquest sagrament del perdó en el qual, en confessar els nostres pecats, ens revestim de Crist i ens fem així germans seus, membres de la família de Déu»^[3].

El Catecisme de l'Església Catòlica recorda que «només Déu perdona els pecats. Perquè Jesús és el Fill de Déu, afirma d'Ell mateix: El Fill de l'Home té potestat a la terra de perdonar els pecats (Mc 2, 10) i exerceix aquest

poder diví: Et són perdonats els pecats (*Mc* 2, 5, *Lc* 7, 48)»^[4]. I també exposa alguna cosa més: al capvespre del dia de la Resurrecció, «els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven» (*Jn* 20, 19). El Senyor es va presentar enmig d'ells «i els digué: Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó» (*Jn* 20, 21).

«En virtut de la seva divina autoritat, dona aquest poder als homes (cf *Jn* 20, 21-23) perquè l'exerceixin en nom seu»^[5], de manera que els sacerdots puguin perdonar els pecats i retornar la pau a la consciència.

L'Església protegeix la confiança sagrada entre la persona que confessa el seu pecat i Déu, i res ni ningú pot trencar-ho. El silenci a què està obligat el sacerdot de les qüestions relatives a la confessió

s'anomena «sigil sacramental»^[6]. El silenci relatiu a la direcció espiritual és semblant al que en altres qüestions es coneix com a «d'ofici», encara que —lògicament— molt qualificat... perquè es tracta d'un contingut sagrat, que pertany a Déu i al cor de cada persona.

Els sacerdots i la confessió en la labor de sant Rafael

Als centres de l'Obra dedicats a la labor de sant Rafael, els sacerdots procuren estar el temps necessari per atendre les persones que desitgen confessar-se i tenir direcció espiritual. En el període de la joventut, quan es forja la personalitat, suposa una ajuda valuosíssima poder conversar sobre les coses de l'ànima i deixar en mans de Déu els pecats, faltes i errors.

Sant Josepmaria va pregar llargament, amb molta fe, pels fidels de l'Obra que rebrien l'ordenació

sacerdotal. Va posar gran esforç en la seva formació, de manera que tractessin amb delicadesa el Senyor en els sagraments i les ànimes que s'apropessin al seu ministeri.

L'empremta de la seva ànima sacerdotal es transmet, d'alguna manera, als seus fills sacerdots. Una història dels inicis pot il·lustrar-ho amb senzillesa. Es tracta dels inicis de l'Opus Dei a l'Argentina, i ho explica una de les primeres persones que es va apropar a l'Obra en aquell país, en la seva joventut: Ana María Brun.

“Passaven els anys: vint-i-cinc, vint-i-sis, vint-i-set... fins que un dia, una de les meves germanes em va dir que a l'església del Socorro, a la cantonada de Suipacha i Juncal, hi havia un sacerdot que confessava molt bé. Hi vaig anar. Sobre el confessional hi havia un petit rètol amb el nom: ‘Pare R. F. Vallespín’. Em vaig confessar i vaig quedar tan

contenta que semblava que m'havia confessat tota la vida amb ell.

Després vaig saber que mossèn Ricardo era un dels primers membres de l'Opus Dei i que el 1949, després d'exercir la seva professió —arquitecte—, s'havia ordenat sacerdot”^[7].

Mn. Ricardo Fernández Vallespín havia conviscut amb el Fundador, i havia après amb el seu exemple a desviure's per les ànimes sent laic i, després, com a sacerdot. Va marxar a treballar apostòlicament a l'Argentina, concretament a Rosario i, després, a Buenos Aires.

Encara que cada sacerdot té la seva personalitat, procura fer-se tot per a tots^[8], de manera que la seva condició d'instrument del Senyor permeti que la gràcia i l'ajuda de la direcció espiritual arribin a les ànimes que se li confiïn^[9].

Per això, acudir al sacerdot és un gran acte de fe: a través d'ell —en els sagraments— és Jesucrist qui toca el nostre present, la nostra vida. I amb aquesta fe, el Senyor ens omple l'ànima de grans béns, per a nosaltres i per als altres.

Començar i recomençar amb la confessió

La confessió retorna la salut a l'ànima i ens neteja de les nostres misèries comeses. El propi del cristià és començar i recomençar^[10] a través d'aquest mitjà diví. D'aquí la il·lusió per tractar a la confessió, «no només dels pecats greus, sinó també dels nostres pecats lleus, i fins i tot de les faltes»^[11].

Així ho explica el Papa Francesc: «Quantes vegades ens sentim sols i perdem el fil de la vida. Quantes vegades ja no sabem com recomençar, oprimits pel cansament d'acceptar-nos. Necessitem començar

de nou (...). El cristià neix amb el perdó que rep en el Baptisme. I reneix sempre d'allí: del perdó sorprenent de Déu, de la seva misericòrdia que ens restaura. Només sentint-nos perdonats podem sortir renovats, després d'haver experimentat l'alegria de ser estimats plenament pel Pare. Només a través del perdó de Déu passen coses realment noves en nosaltres (...). Rebre el perdó dels pecats a través del sacerdot és una experiència sempre nova, original i inimitable»^[12].

Explica Pedro Casciaro que, als tres anys d'arribar a Madrid (el curs 1931-32), un amic li va parlar de mossèn Josepmaria Escrivà. Ell no era especialment pietós (no volia barrejar-se amb els capellans) i, encara que alguna vegada s'havia apropiat al confessional, no havia tingut confessor fix, procurant sempre mantenir les distàncies. El

seu amic Agustín insistia i Pedro declinava la invitació amb elegància i una mica d'ironia. A finals de gener de 1935, finalment va accedir i li van presentar el fundador de l'Obra. «No sabia precisar quant temps vam estar xerrant; el més probable és que no passés dels tres quarts d'hora. Només recordo que, en acomiadar-me, li vaig dir: —Pare: m'agradaria que vostè fos el meu director espiritual»^[13]. Després van anar quedant per veure's regularment i aquestes trobades van canviar la seva ànima. «A mesura que xerrava amb el Pare, i li obria la meva ànima de bat a bat, anava descobrint, progressivament, la finor de la seva espiritualitat, la seva intel·ligència privilegiada i la seva profunda cultura. I, molt especialment, la seva enorme capacitat d'estimar i la seva gran comprensió»^[14].

Créixer per dins: confessió i acompanyament espiritual freqüent

En una catequesi de nens de primera Comunió, Benet XVI explicava: «És veritat que els nostres pecats són gairebé sempre els mateixos, però netegem les nostres llars, les nostres habitacions, almenys un cop per setmana, encara que la brutícia sigui sempre la mateixa, per viure en un lloc net, per recomençar; si no, potser la brutícia no es veu, però s'acumula. Una cosa semblant val també per a l'ànima, per a mi mateix; si no em confesso mai, l'ànima es descuida i, al final, estic sempre satisfet de mi mateix i ja no comprenc que he d'esforçar-me també per ser millor, que he d'avançar. I aquesta neteja de l'ànima, que Jesús ens dona en el sagrament de la Confessió, ens ajuda a tenir una consciència més desperta, més oberta, i així també a madurar espiritualment i com a persona

humana (...). És molt útil per mantenir (...) la bellesa de l'ànima, i madurar a poc a poc en la vida»^[15].

La confessió freqüent i l'oportunitat de tenir un confessor que ens conegui per ajudar-nos amb delicadesa i profunditat —perquè sap com som i com és la nostra vida — també forma part de la riquesa de l'Església al llarg dels segles. «La confessió regular dels nostres pecats venials ens ajuda a formar-nos la consciència, a lluitar contra les nostres males inclinacions, a deixar-nos guarir pel Crist, a progressar en la vida de l'Esperit. En rebre més sovint, per aquest sagrament, el do de la misericòrdia del Pare, ens sentim impulsats a ser misericordiosos com Ell (cf. *Lc* 6, 36)»^[16].

Un exemple ple de docilitat a l'acció de Déu és el de Guadalupe Ortiz de Landázuri. En una de les seves

biografies es llegeix que una tarda de finals de gener de 1944, a Madrid, «per mitjà d'un company amb qui m'unia amistat i confiança, Jesús Serrano de Pablo, a qui vaig parlar del meu desig de tenir un director espiritual, em vaig posar en contacte per telèfon i vaig acudir a l'adreça que em van donar, per conèixer mossèn Josepmaria Escrivà de Balaguer, de qui jo no sabia, fins aquell moment, absolutament res, ni tampoc, naturalment, de l'existència de l'Opus Dei. L'entrevista va ser decisiva a la meua vida, en un hotelet de la Colonia del Viso (Jorge Manrique 19), llavors gairebé als afores de Madrid».

«En una saleta alegre, entapissada de rosa vell, es destacà la figura del Pare, ens vam asseure i em va preguntar: “Què vols de mi?”. Jo vaig contestar, sense saber per què: “Crec que tinc vocació”. El Pare em mirava... “Això jo no t'ho puc dir. Si

vols, puc ser el teu director espiritual, confessar-te, conèixer-te, etc.”. Això era exactament el que jo buscava. Vaig tenir la sensació clara que Déu em parlava a través d’aquell sacerdot, no només amb les paraules, sinó amb la seva oració de petició per mi, que es reflectia en el que pensava el meu cap i parlava la meua boca».

«Vaig sentir una fe gran, fort reflex de la seva, i em vaig posar interiorment en les seves mans per tota la meua vida»^[17].

Moltes vegades, per rebre el reflex de la fe i del contacte amb Jesucrist, necessitem l’acompanyament espiritual que es pot impartir dins o fora de la confessió. Per això, sovint, en ajudar-nos a posar-nos davant de Déu amb tot el que som, descobrim el sentit profund de la nostra existència, la vocació a la qual estem cridats, aquella història d’amor en la qual el Senyor ens estima.

[1] També hi ha les xerrades d'acompanyament espiritual amb laics; aquí es tractarà de la que s'encomana als sacerdots.

[2] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 115.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 64.

[4] Catecisme de l'Església Catòlica, n. 1441.

[5] *Ibid.*

[6] Cf. Codi de Dret Canònic, can. 983 i següents.

[7] José Miguel Cejas, *Los cerezos en flor*, Rialp, Madrid 2013, p. 69. Relat de Ana María Brun, argentina, que, després de demanar l'admissió com a numerària a l'Opus Dei, se n'anà a començar la labor de l'Obra al Japó.

[8] Cf. Sant Pau: 1 Co 9, 22.

[9] «La tasca de direcció espiritual s'ha d'orientar sense dedicar-se a fabricar criatures que estiguin mancades de judici propi i que es limitin a executar materialment allò que un altre els diu; al contrari, la direcció espiritual ha de tendir a formar persones de criteri. I el criteri suposa maduresa, fermesa de conviccions, coneixement suficient de la doctrina, delicadesa d'esperit, educació de la voluntat» (Sant Josepmaria, *Converses*, n. 93).

[10] Cf. Sant Josepmaria, *Camí*, n. 292.

[11] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, 90. En aquest punt també afegeix: «Els sacraments confereixen la gràcia *ex opere operato* —per la pròpia virtut del sacrament—, i també *ex opere operantis*, segons les disposicions del qui els rep».

[12] Papa Francesc, *Homilia 30-III-2019*.

[13] Pedro Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*, Rialp, Madrid 1994 (4^a), p. 23. El relat està pres de les pàgines 21-24.

[14] *Ibid.*, pp. 23-24.

[15] Benet XVI, *Trobada amb nens de Primera Comunió a la plaça de Sant Pere*, 15-X-2005.

[16] Catecisme de l'Església Catòlica, 1458.

[17] M. Montero, *En vanguardia: Guadalupe Ortiz de Landázuri (1916-1975)*, versió epub. La cita està presa de l'Arxiu General de la Prelatura (AGP) en la secció de la Beata Guadalupe (GOL), amb ref. E00204 del 13-VII-1975.

opusdei.org/ca/article/la-confessio-sacramental-un-cami-de-llibertat-i-damor-a-deu/ (02/04/2026)